

Dersom det var hans Mening, saa beviser Paragraphen ikke det, som han af den vilde bevise, nemlig: at det skulde være i Strid med denne Paragraph nu at bevilge et hyderligere Honorar; Paragraphen indeholder ikke nogen saadan Paastand. Der staaer: at den offentlige Anklager og den af det Offentlige beskiftede Forsvarer kunne, naar de derom nedlægge Paastand, erholde ikke alene en Erstatning for deres havte Omkostninger, men ogsaa en Godtgjørelse for deres Arbejde og Uleilighed og at Størrelsen af denne Godtgjørelse bestemmes ved Dommen. Da man jo ikke kan antage, at Loven har forudsat, at man i Regelen vilde kunne finde Anklagere eller Forsvarere, der, ligesom Carl den 1stes Starpreter, gjorde Sligt blot for deres Fornøielses Skyld, jeg siger, da man jo ikke kan antage, at Rigsretsloven har forudsat dette, saa maa man antage, at Loven er gaaet ud fra, at der paa anden Maade kunde sikkes de Vedkommende Godtgjørelse for deres Arbejde, end ved at de derom nedlægge Paastand for Rigsretten, og Folkethinget maa da efter denne Opfattelse, som jeg troer er holdbar, forud kunne bestemme og tilsikre den offentlige Anklager et Salair.

Dernæst vil jeg bede bemærket, at der staaer i den sidste Sætning: „Størrelsen af denne Godtgjørelse bestemmes ved Dommen“. Størrelsen af hvilken Godtgjørelse? Af den, som Anklageren tilkjendes af Rigsretten — om ingen anden Godtgjørelse tales der, og der er altsaa derved slet ikke udtrykt, at der ikke, ligesaavel i Rigsretssager, som i alle andre Sager, kan gives en Godtgjørelse uden for den, som Retten tilkjender. Det er saaledes ikke i Strid med Rigsretsloven, naar vi nu votere en Forøgelse af den offentlige Anklagers Honorar. Dernæst har den høitærede Indenrigsminister talt om, at vi beredede Regjeringen Banffeligheder ved at sætte denne Afgift ind i Tillægsbevillingsloven. Jeg troer ikke, at denne Bebreidelse fra den høitærede Indenrigsministers Side er fortjent. Jeg troer, at, naar man seer hen til hele den Maade, hvorpaa Regjeringen har forholdt sig, medens der var Tale om Rigsrettsagens Anlæggelse, nemlig, at den da ikke var tilstede, saa

maatte man have ventet, at den, naar dette Spørgsmaal fremkom i Thinget, ogsaa vilde have benyttet den Dør, der spiller en saa stor Rolle i vort politiske Liv, og som den ærede Rigsdagsmand, der næstsidst talte (Zahle), har gjort opmærksom paa, med andre Ord: vilde have holdt sig borte fra Deeltagelse i denne Forhandling. Dette, forekom det mig, maatte Finantsudvalget være fuldkommen berettiget til at forudsætte; men dertil kommer, hvad den ærede Ordfører ogsaa igaar har anført, at Udvalget, lige indtil Forslaget var fremlagt her i Thinget, har maattet gaae ud fra den bestemte Forudsætning, at Regjeringen ikke havde Noget imod denne Bevilling. Naar altsaa Regjeringens Modstand først er fremkommen, efterat Forslaget var Thinget forelagt, og efterat man, som sagt, med god Grund var gaaet ud fra, at Regjeringen ikke vilde have Noget derimod, saa kan man sandelig ikke bebreide Udvalget eller Thinget, at de ville berede Regjeringen Banffeligheder; Sagen staaer ganske anderledes, efterat den er fremkommen her i Thinget, end førend den fremkom. Dersom den ikke var fremkommen, og dersom man paa anden Maade havde troet at kunne fyldestgjøre den Thinget paahvilende Forpligtelse, ja, da kunde man have solet Regjeringen i dens Dufte, naar det var udtalt itide, at holde Spørgsmaalet borte fra Forhandling i denne Sal; men, efterat det er fremkommet, saa finder jeg ikke, at man kan lade sig skræmme tilbage ved den Bebreidelse, at man bereder Regjeringen Banffeligheder, eller at det kan være Thingets Pligt at gøre Noget, som, efter min Overbeviisning, vilde være ydmygende for det, selv om der opstaaer „Banffeligheder“ for Regjeringen, som den fra Først af ikke har forudsæet.

Efter hvad jeg tidligere har udtalt, anseer jeg de andre Sider af Sagen for at være tilstrækkeligt udebatterede, og jeg skal derfor kun endnu udtale, at jeg, som det af mine Udtalelser tilstrækkelig vil være fremgaaet, stemmer for Forslaget.

Sasle: Og den ærede foregaaende Taler netop har talt imod de Modgrunde, som den ærede Minister igaar anførte mod denne Sag,